

BORÚS ERZSÉBET:

Ki látja a szemeimben:

Artatlanul lettem a végzet:
Egész családom képe hullt rám.
Szememben, a fényességen túl
Koldulni jár az öregapám.

Ki látja ott az öreg Borús
Részeges, civódó, nagy szemé?
Ha káromkodva, uccasarkon
Hánytorgatja züllött életét?

Vagy kunyhójában imádkozva
Idézi meg hét halott fiát.
Ki látja meg a szemeimben
Ezt a pogány, borízú imát?

Alig láttam, ismeretlen,
Atkot szórok, átkos fejére.
Ha arra mennék, — idegenül —
Pénzt tennék kolduló kezébe.

Topolya, 1950 szeptember

BORÚS ERZSÉBET:

Csukott szemmel...

Lehunyt szemmel beszélgetek veled,
Lehunyt szemmel csókolgatom szemed.
Lehunyt szemmel kortyolgatom az estét,
Lehunyt szemmel mondom, hogy maradj még.

Lehunyt szemmel hagylak elmenni szépen,
Lehunyt szemmel őrzöm helyed a széken.
Lehunyt szememből elviszed magad,
Lehunyt szemem akkor csukott marad.

Topolya, 1950 november

BORÚS ERZSÉBET:

Ti, ketten . . .

Kályhából kialudt a tűz,
Kint csúnya őszbe ring Topolya.
Megölnek a percek,
S hazahív Anyám mosolya.

Ide meg Te tartasz vissza,
Csúful és kétségbeesetten.
En már meg is szünnék,
Ha nem volnátok Ti ketten.

Topolya, 1950 november

BORÚS ERZSÉBET:

A városodnál jártam . . .

A Te kisvárosodnál jártam,
— Csak egy percet állt a vonat. —
De elhozta felém a képed,
Sápadt, vágyódó arcodat.

Csönd menekül a Tisza-parton,
Tavaszos, esős kint a tájék.
S a vonatülés párnájára
Halvány, bús színt vet egy árnyék.

Valahol elmarad a fészked,
— Csak egy percet állt a vonat. —
A Te, kisvárosodnál jártam,
S szájon csókoilt az alkonyat.

Szenttamás előtt, 1950 április.